

ство подъ Плевень са извѣстило, че Османъ-паша, стѣненъ отъ ввредъ, са приготвявалъ да бѣга изъ Плевень. Въ руския лагеръ са зели незабавно нужнитѣ мѣрки и приготовления за да посрѣщнатъ юнака на Плевень както му прилича. Презъ деня и цѣла нощ траншеитѣ около Плевень били пълни съ войска, на дивизионнитѣ военни командири било заповѣдано да бждатъ готови; всички предни постове били удвоени и утроени.

Настанѣла сѣбота. Турцитѣ не показвали никакъвъ бѣлѣгъ за движение; а знаяло са положително, че Османъ е рѣшилъ да употреби послѣдню усилие за да разбие съкрушающитѣ го окови. Недѣля, на 27 Ноемврия, преминѣла сѣщо така тихо. Руситѣ пазяли внимателно. Въ послѣднитѣ три четири дни времето било влажно и студено, въ сѣбота около пладня паднѣлъ първия снѣгъ. Скоро землянкитѣ (изби) на рускитѣ солдати били покрити съ бѣли полени; тѣ, солдатитѣ, весело посрѣщали снѣга, толкозъ добрѣ познатъ тѣмъ и който имъ напомнилъ далечната родина..... Тишина царувала на ввредъ. Рѣдко-рѣдко нѣкое грѣмване на топъ, глухо или ясно, нарушавало тишината, като са разпространявало презъ напълненния съ снѣгъ въздухъ.

Въ главната квартира на Скобелева стига единъ сѣгледникъ. Той разказалъ, че Османъ-паша раздалъ на войскитѣ тридневенъ тапъ, по 150 патрони на човѣкъ и по нови *имени* и че твърдѣ възможно е тозъ-часъ да почене бѣганъето на Османа, т. е. опитванъето му да си пробие пѣтъ презъ русеката обсадна армия. По десетъ часа вечеръта стига втори сѣгледникъ, потвърдилъ сѣщото и приложилъ, че войската на Османа е приготвена при мостоветѣ на Видъ. Подиръ нѣколко минути Скобелевъ получилъ телеграмма, че отъ къмъ противоположна страна сѣ виждали много турски огньове,